

-kel'liđinizi fark edin-

XIII

kel.AYNAK

-gitmeye hazırlananlara-

valizimi hazırlamama yardım et
kollarından çekiyorlar saatin
kollarımdan çekiyorlar
bekçi elini düdüđüne götürüyor
yardım et
şimdi

valiz, **Ali Ural**

Her gidiş, büyük gidişin provasıdır.

Efsane

Yıllar önce günlerin birinde
Deniz sessizliğine büründüğünde
Ay ışığını yansıtıran o yerdeki göğe
Bir yıldız kayıvermiş

Yavaş yavaş tükenmiş ışığı
Yapayalnızmış düştüğü yerde
Yalnızlık ya?
Işıl ışıl parladığı sıralar
Yalnızlığını hissetmemiş

O an istemiş birini
"Yalvarırım yardım etsin biri?"
Göz yaşları denize akarken
Ay duymuş sesini

Ete kemiğe bürünmüş aniden
Bizim yıldız insan olmuş
Ay yavaşça kaybolurken,
Gök turuncalara bürünürken
Bizim yıldız karışmış
İnsanların içine

•••

Altıncı defa güneş kaybolunca
Ay tekrar hüküm sürünce
Yıldız tekrar ağlamış
Yakarmış boşluğa

"Ah güzel deniz!
Ne çok isterdim şu an
Tekrar gökyüzünde parlamayı
Pırıl pırıl olmayı
Ay ışığı misali"

"Ne yapacağım, şaşırdım
Nasıl karışmalı insanlara?
Ya da alışmalı mı bu karanlığa?
Ah bir bilsen güzel deniz
Ben ışığımı hiç bu kadar kaybetmedim"

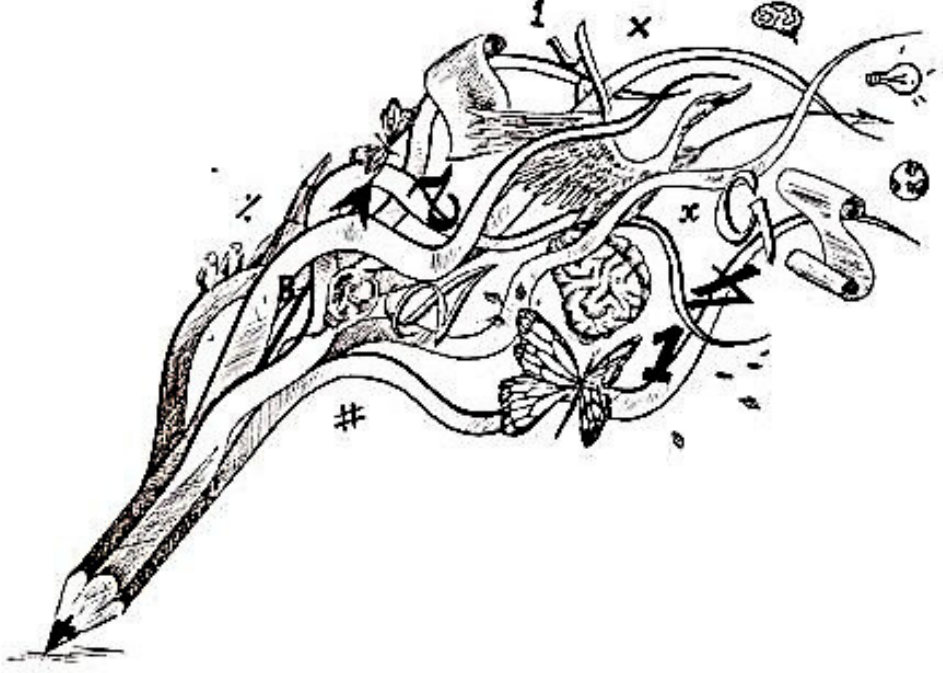
•••

Otuz altıncı defa
Gökyüzünde ay
Otuz altıncı defa
Denizde bir ışık hüzmesi
Uzun günler sonu
Tekrar gelmiş yıldız

"Elimden geleni denedim
Başta tek kaldım
İstemedim böyle kalsın
İyi davrandım
Değişmedi
Konuştum herkesle
Sevilemedim
Ne bu garip dünyaya
Ne bu kötülöklere
Ne iki yüzlü onca insana
Alışamadım"

"Kapkaranlık artık
Hem içim hem dışım
Sevgili Ay son bir defa
Duyuyorsan beni
Bırak tekrar yıldız olayım
En azından yıldızken
İçim aydınlıktı benim"

Neden Nasıl'dan Önemli mi?

Yazarlar neden yazarlar? Ressamlar neden resim yaparlar? Bu sorular aynı tarzda uzayıp giderken cevaplar da her sanatçı için değişiklik gösterebilir.

İlk örnek olarak şizofreni olan Bryan Charnley adlı ressamı gösterebiliriz, hastalığında resim çizmeye devam ediyor. Portrelerini çizerken hastalığını resmediyor kendi yüzünde, resim çizmek adeta bir ilaç gibi geliyor kendisine. Maalesef ki hastalığı çok daha kötüleşiyor, birkaç rengi kendi portresi sanana kadar... Charnley'nin nedeni umudu, çareyi, kurtuluşu aramaktı resimlerinde. Ne yazık ki bulamadı.

İkinci örnek olarak herkesin tanıdığı Eric Arthur Blair var, tabii gerçek ismiyle kimse tanıyamadı. Eserlerini George Orwell adıyla yayınladı, mezun olduktan sonra bir İngiliz sömürgesi olan Burma'da polis teşkilatında çalışmıştır. Oradayken şahit olduğu acımasızlıklar emperyalizme karşı olan öfkesini artırmıştır. Hitler ve Stalin'i gördükçe kitaplarında haksızlıklara, komünizm ve kapitalizme karşı sert bir tavır koymuştur. Peki Orwell'in nedeni neydi? Gördüklerini gelecek kuşaklara gösterip, adeta geçmişe göz olup, insanların olanlardan ders çıkarmasını istemiştir. Yazmak Orwell için bir görevdi.

Peki ya Tolstoy? Her kitabında insanın farklı bir özelliğini vurguluyor. İnsanın kendisiyle olan amansız savaşını, açgözlülüğü, kendini bitirini konu alıyor. Tolstoy neden yazdı bunları? İnsanın kendisini görmesi için, savaşların bitmesi için... Kısacası insanları insanlara anlattı.

Daha sayılamayacak kadar insan var farklı nedenleri olan. Nedenler derinden gelir, bazen bir Yahudi'nin ölümü, bazen ise bir insanın kendi insanlığını öldürüşünden... Önemli olan eserlerin nasıl çıktığı değil, neden çıktığıdır.

Mor Kelebekler

Koca bir kase var kasada
Ve içi mor kelebek dolu
Sözdü; yemek,koklamak yasak.
Ben yemedim ki,kedi suçlu.

Her içişte mor kelebek;
Kedi benim dostumdu artık.
Ve şimdi çok zor beklemek,
Çünkü kasayı biz boşalttık.

Nefesini kestim, artık geç
Ben boğmuştum kendi dostumu.
Ellerimse kan ve amberdi,
Sinmiş mor kelebek kokusu.

Şimdiyse yasak mor kelebek.
Hap,uzun uyku, dedi doktor.
Ve de sakın içmeyin mor.
Kedileri de boğmayın.

Bir avuç kelebek yuttum ben
Ve belki de bilerek yaptım
Şimdiyse tarifsiz bir sancı,
Kasıklarımnda kanat sesi
Yüzümde binbir leke izi.

Sanık

Tok!

Çekiç vuruldu masaya

Karar verildi bir defa

Çok geç

Tok!

Bambaşka bir dava

Nefes alacak vakit bile yok

Çok çok fazla birikmiş

Dosya kabarık

Tok!

Ardı ardına geliyor

Hepsi, binlercesi

Üst üste cezalar

Artık başlıksız davalardan sebep

Tok!

Çınlıyor, yankılanıyor

Tüm o gürültüye tezat

Çok çok birikmiş

Hiç susmaksızın

Tok! Tok! Tok!

Kaçıncı müebbet bu?

Tok!

Tüm gözler, hepsi üstünde

Bir an olsun kırılmaksızın

Tüm hataları, suçları

Göz önünde hepsi, her biri

Tok!

Ne zaman bitecek bu sonsuz dava

Ne zaman kurtulacak bu sanık

En azından belirsizlikten

Amaçsızlıktan

Bitse ya şu dava

Bir an önce

Cezasını çekse

Vicdanı bırakır belki

Ancak o zaman yakasını

Tok!

Bu dava böyle sürer

Sanık uyuyakalana dek

Tok!

Tok!

Bu Bahar Ne Hacet

Bahar uyanırmış bir çiçek bahçesinde
Sessiz bir çocuk çığılı sokak köşesinde
Ruhum solmaksızın açan hercai çiçeğinde
Günler bana gülmüyor ben gülsem ne hacet

Portakal çiçeğinin kokusu çalınıyor burnuma
Gelinlik giymiş adeta manolya
Çiçek çiçek, yaprak yaprak doğa
Ben sonbahardayım, bahar gelse ne hacet

Pencereme konan kırlangıçlar, kumrular
Kuş civıltılarına karışan yaşamlar
Kara kışı unutturan güneş yukarıda
Ben kabustan uyanamam, doğa uyansa ne hacet

Gönenç

Sihirbaz

İkinci dünya savaşından yaklaşık 14 yıl sonra, psikolojik ve ekonomik kalkınma çabalarının hâlâ birbirine karıştığı türden bir ağustos ayıydı. Şehirden henüz iki saat önce ayrılmış 56 model siyah Chevrolet Bel Air, sol ön camı sıcak havadan sebep bir karışık açık seyrederken, motorundan gelen birtakım takırtılar eşliğinde yavaşladı, bu sadık arabadan beklenmeyecek şekilde çabasızcı durdu.

Şoför koltuğunda oturan adam kaşlarını çattı, kravatını iki parmağı ile sabırsızca gevşetti, yan koltuktan evrak çantası ve pek sevdiği fötr şapkasını aldı, hafif kırışmış üçgen kesim takım elbisesiyle arabadan indi. Kaputu açıp sorunu halletmeye çalışsa da böyle işlerden hiç anlamadığından vazgeçti, etrafta yardım isteyecek birilerini aramaya başladı. Bir yandan bu ıssızlığın ortasında duran arabasına küfrederken diğer yandan civardaki tek yaşam belirtisine, on on beş metre ilerideki iki katlı eve doğru yürüyordu.

Ahşap verandayı tok topuk sesleriyle aştı, ağır işlemeli kapıyı sertçe iki kere çaldı. Üçüncüye kalmadan kapı saçları ağarmış, sivri burnu ve çenesiyle hayatta birkaç kere görülebilecek esmer bir adam tarafından açıldı. İş adamı şapkasını düzeltti, alnındaki teri sildi. "Yardım eder misiniz? Arabamın motoru bozuldu. ıssızlığın ortasında duruverdi! Yaşlı adam gülümsedi, samimi sayılmazdı bu gülümseme fakat ciddi olduğu da söylenemezdi. "Tabii, ancak önce içeri gelip serin bir şeyler içmek istemez miydiniz?"

İş adamı başta reddedecek olduysa da kavurucu havayı düşününce yirmi dakikadan bir şey olmayacağını düşündü. Yaşlı adamın da ayakkabı giydiğini düşününce kendisininkini çıkarmaya tenezzül etmedi.

"Buyurun, geçin lütfen. Ben içecek bir şeyler getireyim. Başka bir isteğiniz?"

"Lüzmu yok, sağ olun." Evin içi gotik bir romandan fırlamış gibiydi, koyu kahve duvar kağıdı ve kırmızı kadife kaplama koltuklar bu karanlık ortamı pekiştirmeye oldukça yardımcı oluyordu. Altın işlemeli abanoz çerçevelerde büyüklü küçüklü gazete kupürleri gören adam incelemek için yaklaştı. Tüm bu parçalar bir sihirbazın farklı gösteri haberleriydi. Dünyanın farklı ülkelerinden, farklı şehirlerinden, ülkenin birçok büyük gösteri salonundan... Yaşlı adam elinde tepsiyle salona girdi, tepsiyi sehpaye bıraktı.

"Ah, onlar benim haberlerim! Birkaç sihir numarası görmek ister miydiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Sihre inanmam. Hepsi birkaç optik illüzyondan ibaret."

"Öyle mi dersiniz? O zaman... buna ne diyeceksiniz?"

Yaşlı adamın avucundan çıkarıverdiği bir buket çiçekle iş adamı gözlerini devirdi.

"Ah, onu kolunuza önceden sakladınız, şimdi de çıkarıveriyorsunuz değil mi? Hepsi el çabukluğu!"

Yaşlı adam bu kaşlarını çattı. "Yanılıyorsunuz bayım! Sihir gerçektir. Size bunu ispatlayacağım!"

İş adamı ihtiyarın bu çocukça tavrını anlayamıyordu. Sihir sadece çocukların inandığı birkaç uydurmadan ibaretti işte. Bu görüşünü, yaşlı adamın yaptığı iki akılalmaz kart numarası, üç inanılmaz yoktan var etme ve bir olağanüstü akıl okuma sonrası beyan etmişti. "Saçma! Hepsi illüzyonlardan, el çabukluğundan ve tesadüflerden ibaret!"

Adam bir numaraya her inanmadığını söylediğinde yaşlı adamın numaralarını yaparken kullandığı ve sihirli olduğunu iddia ettiği eşyaların sanki acıyla kıvranıyormuş gibi hareket ettiğini, milimlik de olsa fark etmişti. Bunun da bir çeşit manyetik numara olduğunu düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Bu sırada yaşlı adamın sağ gözü, fark edilir bir şekilde seğiriyor, sinirden yüzü kızarıyor, elleri titriyordu. Artık boş olan bardağı sertçe tepsiye bıraktı ve mutfağa gitmek üzere salondan ayrıldı.

İş adamı artık bu bunamış ihtiyarın evinden çıkacağı için rahatlamış, adamın gelip arabasını onarmaya yardım etmesini bekliyordu. On dakika geçtiğinde hala gelmeyen yaşlı adama seslenmek için odadan çıkmaya karar verdi. Ayağa kalktığı anda başının döndüğünü hissetti. Fakat herhangi bir ani kalkış gibi dünya değil, odadaki antika eşyalar dönüyordu. Korkmaya başlayan adam ihtiyarı aramaya başladı. "Yaşlı adam? Şey... Bay Sihirbaz? Neredesiniz acaba?"

Holde açık bulduğu kapıdan giren adam bir oda dolusu sihirbazlık eşyası ve tıpkı salonda olduğu gibi duvarlarda çerçevelenmiş haber kupürleriyle karşılaştı. Fakat bunlar, sihirbazlık gösterilerinden çok kayıp insan ilanlarına benziyordu. "35 YAŞINDAKİ ÇİÇEKÇİ KADIN ESRARENGİZ ŞEKİLDE KAYBOLDU!" "52 KİŞİLİK ÖĞRENCİ KAFİLESİNDEN HABER ALINAMIYOR!" "Bir insan neden bunları biriktirir ki? Sorunları var bu adamın, arabayı halledelim de gideyim buradan!" İş adamı evden kaçıp gitmeye hazırlanırken odanın kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. Ruhu ve bedeninin şeklini kaybedip bir yere doğru çekildiğini hisseden adamın son duyduğu şey, hırıltılı bir sesin mırıldanmasıydı. "Demek... sihre... inanmıyorsun... ha?"

Dakikalar sonra, odanın kapısı açıldı, yaşlı adam büyük bir neşeyle elindeki fötr şapkasını kafasına taktı.

"Ah! Sonunda, hep şapkadan tavşan çıkarmak istemişimdir. Şimdi tavşanımı bekleme zamanı!"

Çarpık Düşünceler

“Koş, koş, koş! Ardına bakma sakın, gelmeleri yakındır.”

Koşayım mı, ama neden diye düşündüm. Kim geliyordu, kimden kaçıyoruz, neden kaçıyoruz? Aklımda sorular, uydu bu emre ömrümün en çalkantılı zamanlarında bile beni sevmiş ve tereddütsüz destek vermiş dostumun ölümden kaçarmışçasına koşan vücuduna bakarken...

Biraz ilerledikten sonra durdu dostum. Onun durduğunu görünce ben de durdum. İkimiz de soluk soluğaydık.

Dostumun kaygılı yüzüne bakarak:

-Ne oldu birden, neyden kaçıyoruz?

Dostum elini hafifçe omzuma attı:

-Düşüncelerden kaçıyoruz, düşüncelerden.

Şaşırmıştım. Dostum normalde düşünmeyi çok seven ve her türlü düşünce üzerine yoğunlaşıp onları en ince ayrıntısına kadar inceleyen biridir.

Nasıl oldu da böyle dedi diye düşündüm.

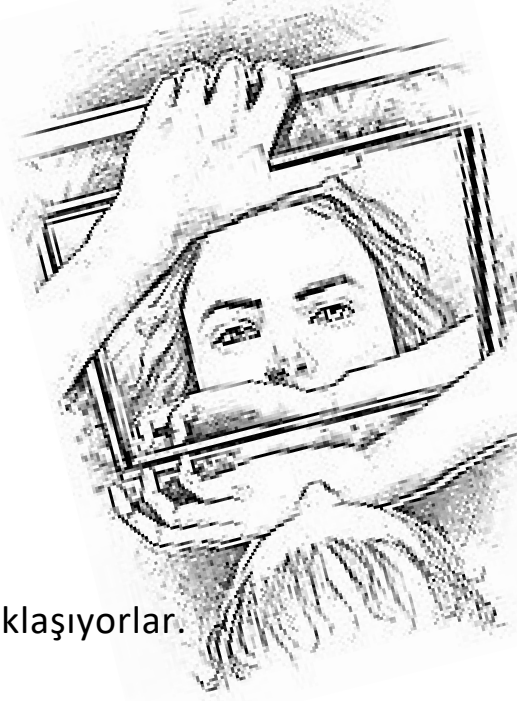
Benim anlam veremediğimi görünce:

-Arkana bak, işte kaçtığımız düşüncenin sahipleri, gittikçe yaklaşıyorlar.

Arkama baktığımda kırklı yaşlarda iki adamla karşılaştım.

Orta kesimdenlerdi. Biri epeyce uzun ve hafif tombuldu. Kamburu yüzünden zor yürüyordu. Sarı camlarına bakarak uzun zamandır taktığını söyleyebileceğim metal gözlüğü dik burnuna batmış gibi duruyordu. Diğerine kıyasla kısa olan adam ise arkadaşının aksine pek cılızdı. İki de bir öksürmesinden, boğazını temizlemesinden ve gülümserken rahatsız edici bir görüntü oluşturan sarı dişlerinden anladığım kadarıyla uzun yıllardır sigara kullanıyordu. Sigaradan olsa gerek sesi çok kalındı ve ne yalan söyleyeyim ses tonu hoşuma gitmişti.

Dostumun onları görünüşlerine göre yargılamayacağından emindim bu yüzden istemesem de sohbetlerine kulak kabarttım. İki adam yavaş yavaş yürürken hayatları hakkında konuşuyorlardı. Konuştuklarını tam olarak anlayınca kaşlarımı çatarak dostuma baktım. Bu ikisi gerçek miydi cidden? Komşuları hakkında ileri geri konuşuyor, tek bilgileri yanlış kanallarda izledikleri haberler olmasına rağmen siyaset hakkında fazla bilgiliymiş gibi konuşup ağır laflar söylüyor, çocuklarından sanki bir çöpmüş gibi bahsediyor ve eşleri hakkında kimsenin hak etmeyeceği aşağılamalar kullanıyorlardı. Bu da yetmezmiş gibi birbirlerine gündem vs hakkında saçma sapan bilgi veriyor, sonra da körü körüne bu bilgiye inanıyorlardı. Daha önce böyle insanlarla karşılaştığımı söyleyemezdim. Huzursuzluk kaplamıştı içimi, bir insan nasıl bu kadar kendini geliştirmekten aciz olabilir diye düşündüm.

Hoş değil belki yargılamak ancak elimden gelen bir şey yoktu. O kadar kötü devam ediyordu ki sohbet dostum da ben de daha fazla buna maruz kalmayalım diye yolun karşı tarafındaki bankı elimle işaret ettim. Dostum benim sohbete duyduğum rahatsızlığımı anladı ve seve seve başını salladı. Bankın altında çekirdek çöpleri vardı. Üç beş tane olsa keşke neredeyse bir paket çekirdek çöpü çıkardı buradan. Bu kötü görüntüye rağmen banka oturduk.

Bir insan çöpünü yere atacak kadar cahil olabilir miydi gerçekten, peki bu kadar sorumsuz ve cahil bir canlıyı insan olarak adlandırmamız doğru muydu? Normalde oturup saatlerce konuşurduk bundan, yapmadığımız şey değil. Ancak şu an konuşmamız gereken başka şeyler vardı. Yirmi beş yıllık hayatımda hem yaşımdan hem de evde oturmayı tercih eden bir insan olmamdan dolayı daha önce sadece kitaplarda karşılaştığım o adamlardan dostumun defalarca gördüğüne emindim. Çünkü etrafımız aslında böyleleriyle dolu, biraz bile kulak kabartsak – hiç hoş bir hareket değil- anlayacağız bunu. Dostum arkasına yaslanıp konuşmaya başladı:

-Üzülerek söylüyorum ben çok ümitsizim. Az önce sen de duydun o iki adamın sohbetini. Biz bile duyarken rahatsız oluyorsak onlar nasıl bu kadar normal bir şekilde konuşabiliyor aklım almıyor doğrusu. Bu insanların çocuk yetiştirdiği düşüncesi içimi korkuyla kaplıyor. O çocuklara acıyorum. Umarım kendilerini kurtarabilirler. O insanların eşlerine de acıyorum. Onların da kendini kurtarmasını istiyorum. Bunu söylemek istemezdim ancak o iki adamı insan sınıfına koymuyorum ben.

Dostum sinirden ve üzüntüden ellerini sıkıyordu. Hem o adamların eşleri ve çocukları için bir şey yapamadığımdan hem de o adamların düşüncelerini değiştiremediğinden. Dostumun ne kadar iyi birisi olduğunu düşündüm. Elbette daha önceden farkındaydım ancak bu farklıydı. Dostum gibi olmak istedim bir an. Yıllardır beni tanıyan, her zaman yanımda olan hatta kendimi geliştirmeme neden olan dostumun fazlaca hoş yüzüne baktım. Derin derin, anlamlı bir şekilde baktım. Hep kardeşim olarak gördüğüm bu insana olan hislerimi gözden geçirdim. İçim kırırdadı, korktum biraz. Duygularım korkuttu beni sanırım. Hayır, duygularım değil. Duygularımın sonuçları korkuttu, en çok da dostumun anlama olasılığı korkuttu. Kafamda binbir düşünce... Birden aklıma iyi insanların ömrünün az olduğu geldi. Elbette bu kadar dayanaksız bilgilere inanacak değilim. Ancak yine de istemsizce doldu gözlerim. Dostumu kaybetme düşüncesi... Bundan bahsetmek istemiyorum sanırım. Tam o anda elleri hala yumruk gibi olan dostumun ellerini kavradım. Onu böyle görmek içimi acıtıyordu. Dostum bana baktı, yüzünde hiçbir duyguya yer yoktu. Ben bakışlarımı aşağı çevirdim. Neden böyle yaptım bilmiyorum, utandım diye yorumladım. Tekrar yüzümü kaldırdığımda dostum bana bakıyordu. En büyük korkum gerçekleşti: Anlamıştı. Nasıl anladı diye düşünmedim, çünkü bizim birbirimizi anlamak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. Er geç anlayacağını biliyordum. Kısa ama anlamlı bakışmalardan sonra dostum ellerini çekip ayağa kalktı.

-Artık gidelim, dedi ve yürümeye başladı.

Kalbim ağırlaştı, yüzüm düştü, içimi hüznü kapladı. Asla eskisi kadar yakın olamama düşüncesini aklımdan atmaya çalışarak dostumun peşinden küçük ve sessiz adımlarla yürümeye başladım.

Kaybolan Yıllar Bürosu

Bunaltıcı bir bahar gecesi. Ne çok sıcak ne de çok soğuk ama bazı bilinmez şeyler bunalmış bu geceyi. Bu sikkın havadan kimse hoşlanmıyor ve herkes eve kapanmış. Yalnızca ruh hâli bu havadan daha bunalmış halde bulunan birkaç kişi çıkmış dışarı. Kimi âşık olmuş, kimi bir yakınıni kaybetmiş. Kimisi de sadece en çok korktuğu şeyleri düşünmek için çıkmış dışarı. Bu genç de korkularıyla konuşmak için dışarı çıkanlardan biriydi. Elleri pantolonunun ceplerinde, kafası öne eğik, yere bakıyor, ayakları yere tam basıyor ama olabildiğince yavaş, sanki yerdeki karıncaları rahatsız etmemek istercesine yürüyor, yürürken bacaklarından başka hiçbir uzvu hareket etmiyor, adeta bir robot gibi. Yanından geçen alelade bir insanın, sokakta havlayan bir köpeğin, ona sırnaşmaya çalışan bir kedinin, koskoca evlerde yanan herhangi bir ışığın farkında değil. Büyük bir ihtimalle zaman diye bir meselenin de o an farkında değil; saatlerce yürüyor, yürüyor.

Anlaşılmayı istiyor belki de. Yanından geçerken yüzüne bile bakmayıp giden insanlara kin besliyor. Acaba kimse mi onunla aynı durumu yaşamıyor? Anlamıyor. Biraz daha yürüdükten sonra artık gecenin en karanlık ve en soğuk kısmının geldiğini hissediyor. Artık yorulmuş veya gittikçe soğuyan havadan dolayı üşümüş olacak ki bir yere girmeyi düşünüyor. Aşırı uzun bir zamandan sonra kafasını kaldırıyor, etrafa bakıyor. Ne yandaki küçük otel açık, ne de ışığı yanan bir ev var. Tam her zaman sahip olduğu o umutsuzluk duygusunun tekrar nüksedeceğini hissettiği anda, yolun en sonunda, çok küçük bir ışık huzmesi görüyor. Uzaktan neresi olduğunu kestiremiyor ama sanki bıraktığı umudunu orada bulacakmış ve yine sanki tüm aradığı şeyler oradaymış ve saatlerce yürümesindeki asıl amaç oraya varmakmış gibi, o serap gibi görünen ışık huzmesine yürümeye başlıyor.

Sonunda varıyor oraya, o ışık hüzmesininin geldiği esrarengiz mekâna. Yanında bir güvenlik kulübesi, karşısında bir boşluk ve o boşluğun az ilerisinde de bir tren duruyor. Galiba burası bir gar, diyor içinden. Güvenlik kulübesinin içinde de bir memur var. İçeri giriyor yavaş yavaş. Uzun zaman sonra farklı bir hava hissetmekten olacak, kalakalıyor yerinde, bir müddet hareket edemiyor. Memur ise onu görüyor ve şüphelenip ne olduğunu sormaya gidiyor.

-Merhabalar bayım, acaba bir sorun mu var?

Bu sefer yürümüyor, düşünüyor sadece. Evet, bir sorun var. Belki de diğer tüm sorunlardan daha problemlili, daha zor baş etmesi. Geçmeyen ve geçemeyen bir sorun bu, bir çözümü yok. Sahip olmadığı ve olamayacağı bir şey arıyor çünkü. Bir zaman sonra sanki birisi kafasını zorla çeviriyormuşçasına çeviriyor kafasını memura. Ve belki de dünyadaki en yumuşak ve en saf ses tonuyla soruyor:

-Memur bey, diyor. Kayıp yıllar bürosu ne tarafta?

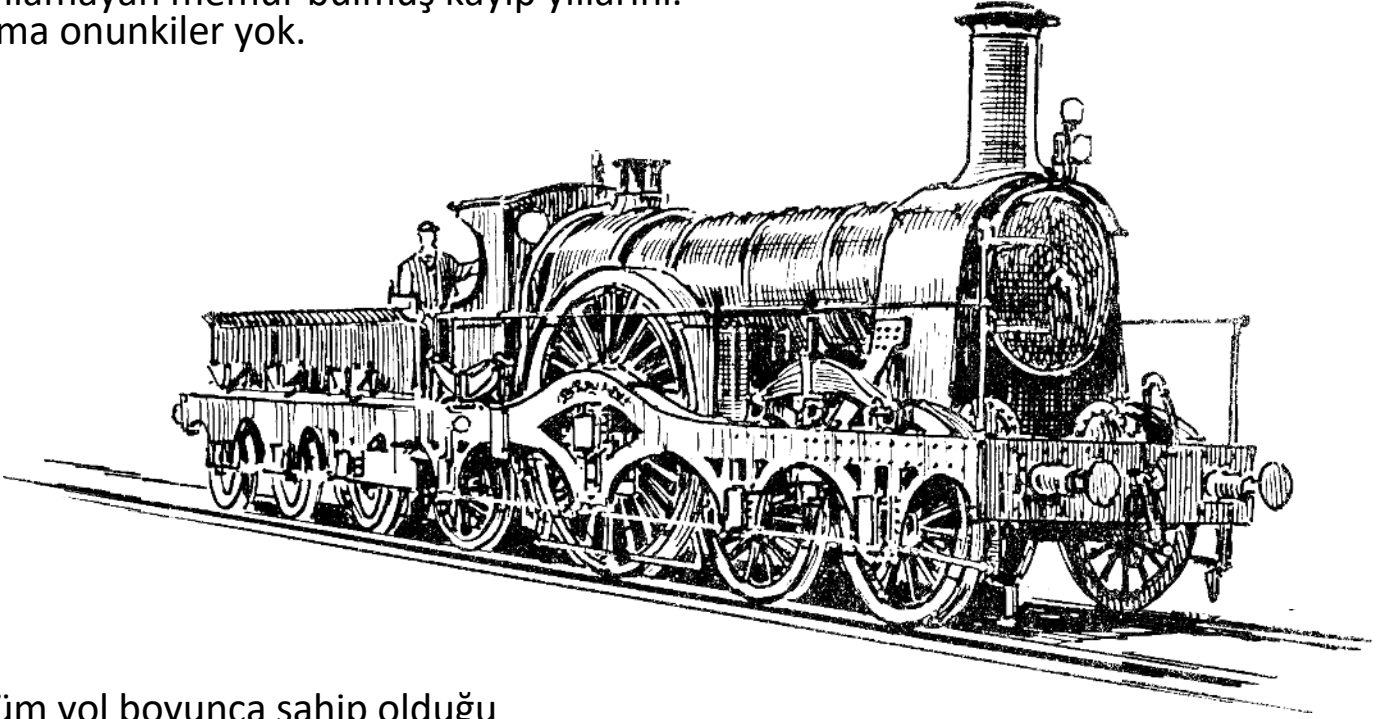
Bu soru karşısında afalliyor memur. Ne oldu da gecenin bu saatinde bu uğursuz geldi de deli saçması sorular soruyor, diyor içinden. Diğeri ise memurun cevap vermediğini görüyor; sesini hafifçe yükseltiyor, sesi ağlamaklı bir hâl alıyor ve adeta yalvarırcasına konuşmaya devam ediyor:

-Evet memur bey, kayıp yıllar bürosunu bulmam lazım. Gecenin başından beri onu arıyorum ama ne fayda, hiçbir yerde bulamıyorum. Belki, belki iyi niyetli birisi bulmuştur da koymuştur oraya benim kayıp yıllarımı, ha? Hâlâ öyle insanlar vardır değil mi? Hem belki kaybettığım umudum da oradadır, o yılların arasındadır memur bey. Lütfen, lütfen götürün beni oraya. Götürün ki artık böyle gecelerde dışarı çıkmak zorunda kalmayayım. Götürün ki artık her yerde aynı şeyleri aramayayım. Götürün ki artık umudumu kazanayım memur bey.

Bu sözlerden sonra memurun yüzü, gencin hâlinden zerre anlamadığını belirten bir hâl alır. "İşte" der o çocuk içinden. "Yine beni anlayamayan biri daha." Tam o sırada memur ona dönüp başından savar bir şekilde konuşmaya başlar.

-Bak evladım anladım ben seni. Şu ilerideki tren az sonra kalkacak, bu gecenin son treni. Belki oradadır kaybolan yılların, bakmak ister misin?

Bakar o tarafa genç. Sanki görüp görebileceği en iğrenç manzara duruyor karşısında. İğrenç bir civciv sarısı rengine bürünmüş bakımsızlıktan pas tutmamış demiri kalmamış, bacasından ara sıra kapkara ve çok kötü kokan bir duman çıkan, kısacası insana tam bir huzursuzluk veren bir tren. Memur ve genç istemeye istemeye giderler o trene. Bir zaman sonra raylardan gıcırtılar gelmeye başlar, hareket eder tren. Hareket ederken birden cama yönelir onun şaşkın bakışları. Birbiri ardınca onlarca sima geçiyor camdan ama hiçbirinde kendisini, hiçbirinde kaybolan yıllarını göremiyor. Zaten şaşkınlıktan açık olan gözlerini faltaşı gibi açarak memura bakıyor bir ara. Çünkü memur camdaki tek bir noktaya odaklanmış ve hareket etmiyor. Sanki tren memurun olduğu vagona durmuş da sadece genç hareket ediyor ama aralarındaki mesafe asla artmıyor. Anlaşılan neredeyse çocuğun anlattığı hiçbir şeyi anlamayan memur bulmuş kayıp yıllarını. Ama onunkiler yok.

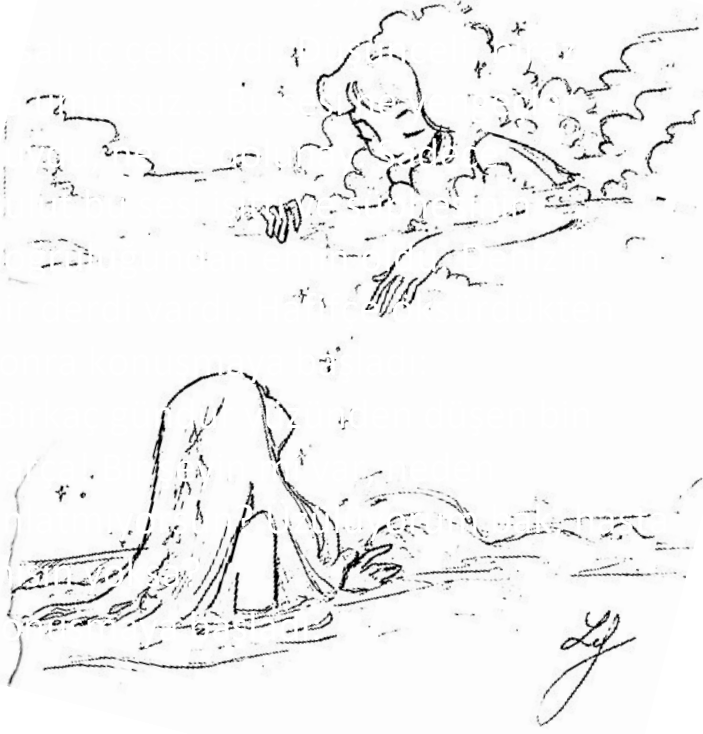
Tüm yol boyunca sahip olduğu tüm umutsuzlukla beraber hep camları izliyor, izliyor lâkin göremiyor hiç kendini. Kalbi sıkışıyor, düşünceleri sıkılaşıyor her gördüğü simâdan sonra. Biraz sonra tren yine o acı çığlıklarla bağırarak rayların üstünde duruyor. İniyor vagonun kapısından genç ve yine en başta yürüdüğü gibi yürümeye başlıyor. Bir an kafasını kaldırıyor, trenden çıkan makinisti görüyor ve dehşete düşüyor. İlk defa hayatında gördüğü bir insandan ilk görüşte bu kadar nefret ediyor çünkü. Vücudu genç görünümlü ama yüzünde binlerce kırışık olan bu adamdan nefret etme sebebini ise birkaç saniye sonra farkediyor. Makinistin elinde bir torba ve o torbanın içinde binlerce yıl var. Korkuyor ya benim de yıllarım o torbanın içindeyse diye. Kovalıyor makinisti uzun bir süre lakin yakalayamıyor. Tam o an o adam anlıyor kayıp yıllarının huzursuzluk veren bir trenin dehşet verici görünümlü makinisti tarafından çalındığını.

Dizlerinin üstüne çöküyor, iki damla gözyaşı süzülüyor yanaklarına. Kalbi daha da sıkışıyor ama artık beyni kaldırmıyor bunca düşünmeyi o yüzden düşünemiyor. Düşüveriyor orada yere. Bir daha kalkıp kalkmadığı ise hâlâ muallak.

Deniz ile Bulut

Bir yaz gecesi, Akdeniz'in hangisi olduğu önemsiz bir kıyısındaız. Deniz durgun, dolunay ışık saçıyor, gökyüzünde tek bir bulut görünüyor. Esen hafif rüzgarın belli belirsiz uğultusu ve dalga sesleri duyuluyor sadece. İnsanlar sahili boşaltınca ortaya çıkan yengeçler ıslak kumun üzerinde yürüyor, bazen kıyıya vuran bir dalga onları da alıp götürüyor. Gündüzleri boş yer bulunmayan şezlonglarda sadece birkaç dikkatsiz turistin unuttuğu plaj malzemeleri var. İki kişi yürüyerek sahile geldi ve denize yakın şezlonglardan birine oturdu şimdi.

Hayal ettiniz mi? İşte hikayemiz tam da burada geçiyor

Bu sükûneti bozan şey, Deniz'in tasalı iç çekiydi. Düşünceli, biraz da umutsuz... Bu sesi ne yengeçler duydu, ne de dolunay. Sadece Bulut bu sesi işitti ve şüphesinin doğruluğundan emin oldu. Deniz'in bir derdi vardı. Hafifçe öksürdükten sonra konuşmaya başladı:
-Birkaç gündür yüzünden düşen bin parça! Bir şeyin mi var, neden anlatmıyorsun? Üzülüyorum bak, hasta mısın yoksa?

Deniz bir süre sessiz kaldı. En sonunda konuşmaya başladı:

-Yok hayır, hasta değilim. Üzgünüm sadece.

-İyice meraklandırdın beni. Bak hava ne güzel, yıldızlar gökyüzünü süslüyor. Hasta da değilsen, kötü bir şey oldu o zaman.

-Yine bilemedin. Hiçbir şey olmadı.

-O zaman sorun ne? Hadi, çıkar artık ağzındaki baklayı.

-Yorulдум. Anlamsızca yaşamaktan yorulдум. Sen yıldızları görüyorsun ama, bence sadece karanlık var orada.

-Çok kafamı karıştırıyorsun Deniz. Aynı dili konuşmuyoruz gibi geliyor bazen, biliyor musun? Lütfen açıkla artık şunu. Meraktan öleceğim yoksa.

-Çok kafamı karıştırıyorsun Deniz. Aynı dili konuşmuyoruz gibi geliyor bazen, biliyor musun? Lütfen açıkla artık şunu. Meraktan öleceğim yoksa.

-Hayat, diyorum, çok basit. Hatta o kadar basit ki bu dehşet veriyor bana. Birinin doğması, ölmesi bu kadar kolay olmamalı. Bugün varsın, yarın yoksun belki. Olanlar basitse bu kadar, çektiğimiz onca acı niye? Her an, nefes aldığımız her saniye yaşattığımız tek şey ölüm ihtimali aslında. Yaşayan biz değiliz. Yaşayan... Korkularımız. Her nefesimizde acizliğimizi yaşıyoruz ancak. İnsanlar ise bütün vurdumduymazlıklarıyla bu gerçeği reddediyor. Belki üzüntümün bir kısmı da isyanımın yankı bulamamasıdır. Kimse bu gerçekleri önemsemiyor gibi sanki. Sen ne dersin Bulut?

- Arkanda sana doğru koşan silahlı adamlar olduğunu bilsen, tek çaren yavaş koştuklarını ummak olurdu.

Deniz başını kaldırıp Bulut'a baktı.

- Sizler korkularınızı hep inkâr etmeyi mi seçersiniz? Bulut cevap vermedi. Sessizce arkadaşına bakıyordu.

-Korktuğun şey nedir, diye sordu en sonunda. Deniz, beklemediği bu soru karşısında afalladı. Bulut'a baktı. Bu bir soru muydu gerçekten?

-Ölüm, dedi basitçe. Bunu, çok doğal bir şeymiş gibi, neredeyse sorarcasına söylemişti. - Hayır, hayır. Ölümden korkamazsın. Başka bir sebep olmalı. Ölüm, taşınmak gibi. Hiç taşınmaktan korkulur mu? Ya kaybetmektir korktuğun, ya da kazandığını beğenmemek. Bir sebebi olmalı.

Deniz, bütün bilinciyle neyden korktuğunu bulmaya odaklanmıştı artık. Bir hız trenindeymiş gibi fikirlerin arasından hızlıca geçiyor, neredeyse yüzüne bir esintinin vurduğunu hissediyordu.

Gün ağarmaya başlamış, şezlonglarda oturan ikili çoktan uzaklaşmıştı. Bir anda rüzgar esti, deniz dalgalandı, bulut dağıldı. Boş şezlongları insanlar doldurdu. Sadece yengeçler aynı kaldı. Onlar da kumun altında, karanlıktaydı.

Gerçekler

Gülmek gelmiyor içimden
Sanki bu seçim kendi içimden
Koca dünya kafa tutmuş bana
Geçin der'di bu peşinden

Etrafımız sarılı katiller
İyiler kazanmaz bu kesin der
Son kalan bir kaç iyiye
Son olarak kötüler gülerler

Bir kaç akıllı taş atar kuyuya
Kalanlar şaşkın nidada
Alan akıllı kahraman halka
Attığını görmeyen aymazlara

Kadına mal gözüyle bakan cühela
Hakkı bulur bir canı Bedeninden almaya
Adamlıktan dem vurup, Büyüklük taslayan
İnsan bile olamamış bir çeşit budala

"Dünya kötü bir yer" diye yakınır
Oysa kötülük insandandır
Kendini bir melek sananlar
İnsan ne bir melek ne de bir şeytandır

Berceste

Sokak Lambası

Yandı, sokak lambası.
Çiseleyen yağmur göründü,
O yandıkça.

O yandıkça
Sarı ışığının yarattığı
Loş aydınlık,
Sahne ışıklarını andırdı.
Ve o yandıkça
Kaldırımlar aydınlandı.
Damlalar sahneyi aldı.

Sokağın gerisi karanlıktı.
Yağmur yağan tek yer,
Sanki sokak lambasının altıydı.

Herkes çatılarının altında,
Kendi lambalarını söndürürken
Sahne, onun için devam etti.

Oturmuş ıslak kaldırımlarda,
Görünmeyen damlalar,
Yağarken üstüne,
Lambayı izledi.

Işık hüzmelerinde
Hayalleri canlandı
Gölgesini gördü
Başrol olduğu düşlerin
Ve bekledi
Kendi lambasının
Yandığı günleri

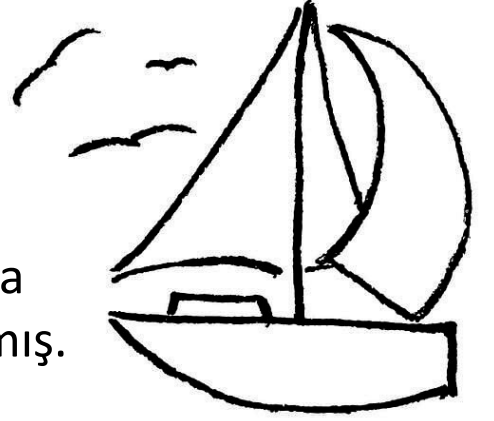
Beklerken dindi yağmur.
Başladı gün.
Söndü, sokak lambası.

Emire

Kalabalık Liman

Ve gemiler kalkacak kalabalık limanlardan
Uğurlanacaklar bütün dostlar, gözyaşlarıyla
Ve ufukta küçücük bir kara leke olana dek
Uzaklaşacak kötü ruhlara, güzel hatıralara
O küçük kara lekeler de kaybolduklarında,
Bir başına kalacaksın, kalabalık limanda
Bir bakacaksın kimse gelmemiş uğurlamaya
Ne yapalım, kaderde mendil sallamak varmış.

Vareste

kelAYNAk

V.nesil sayı:13 7 Haziran 2023

kabataş erkek lisesi hazırlık
edebiyat fanzini

Arada bir çıkar. Gönderilen yazıların icabına bakılır.
Sebeb-i telifi insanın kendi ahvaline ve hayata dair hakikatleri idrak etmesine vesile olmaktadır.

**İclal Ece Şimşek, Sueda Özcan, İrem Emiroğlu, Zeynep Dilay Vural,
Ela Gökben Uğur, Aysima Gezgin, Ecrin Duman, Ebubekir Taha Karagöz, Efe Mert Özlen**

danışman: emrah ayhan